

Élettörténet

Szívszorogató életkezdet...

1943 október 12, Kárpátalja. Ezen a napon, Fenyvesvölgyön látta meg a napvilágot id. Thummerer Vilmos és Reisenbüchler Veronika negyedik fiúgyermeké, **Vilmos**. A család német származású. Édesapja felmenőit a Szudéta-vidékről Mária Terézia idején telepítették Temesvár környékére. Édesanyja Bad Ischl-ből, a gyönyörű osztrák faluból Királymezőre betelepített németajkú család sarja. 1944-ben, a háború idején Vilmos 1 éves volt, amikor a front elől menekülni kényszerülve, hátrahagyva mindent, nagy kerülővel, bombázások közepette hosszú, viszontagságos úton elindultak nyugatabbra. **Nagymama, két szülő, négy gyerek, négy bőrönd...** valahol Thüringiában állt meg a vonat, mert Budapestet bombázták. Itt élték meg a háború végét. Édesapját visszahúzza a szíve Kárpátaljára, nem akartak Németországban maradni. Viszont oda, abban az időben, életveszélyes lett volna visszamenni... Egyetlen lehetőség kínálkozott: Egerben volt egy távoli rokon. Vilmos erről mindig érzékenyülve, így mesélt: „Hogyan foglalhatnám össze? Eljöttünk Egerbe, egy távoli rokon nyakára, egy német származású család, hogy a magyar szülőföldön legyünk. Ők sem voltak könnyű helyzetben, de befogadták a négygyermekes családot, pedig nem volt ajánlatos akkoriban német ajkúakat befogadni és mi nem magyarosítottuk a nevünket. Nehéz évek jöttek, fáskamrában laktunk, mindent a nulláról kellett kezdeni. Édesapám egy idő után erdészként állást kapott. Gyökeret eresztettünk Egerben. Már az általános iskolában is minden iskolai szünetet munkával töltöttem. Ez a gimnáziumban és a felsőfokú iskolában is így volt. Szó szerint megkerestem a következő évre való ruha és cipő árát. A négy gyerek mellett minden dolgos kézre szüksége volt a szüleimnek.”

A munkakezdés...

Kora gyermekkorában kiderült, hogy a mezőgazdaság iránt érdeklődik, tanulmányait is ilyen irányban folytatta. Kecskeméten végzett, szőlész borász gyümölcsstermesztőként, majd a Csányi Állami Gazdaságban volt gyakornok, később ágazatvezető. A Nagyrédei Termelőszövetkezetben folytatódott az élete, ahol kerületvezetőként dolgozott. Ott, 24 évesen akkora feladatot kapott, aminek pontos elvégzésével egy életre megteremtette önmaga számára a korrekt munkavégzés alapjait. Szépen épült a karrierje, komoly megbecsültsége, biztos megélhetése volt. Azonban mégis másra vágyott: visszajönni Egerbe egy önálló magángazdaságot létrehozni. 1971-et írtunk ekkor. Feleségével Katival és két kicsi lányukkal, Évával és Ildikóval, feladva a biztos állást és egyenesen fejest ugorva a bizonytalan megélhetésbe, a semmiből kiindulva, rózsatő és vágott-virág termesztésébe kezdtek. Az anyagi alapot ezzel akarták előteremtteni a későbbi nagy tervükhöz. Nem volt anyagi háttérük, mindketten szegény családból jöttek. Nagyon szerény körülmények között éltek, éjt nappallá téve dolgoztak, a jövedelmet mindig visszaforgatták a gazdaság fejlesztésébe. Amikor megkérdezték Vilmostól, hogy mi adott erőt erre a bátor lépésre, így válaszolt: „A feleségem, Katika mindig hitt bennem, és mindenben támogatott. Ha az ember hisz valamiben, kitűz egy célt maga elé és van kitartása, akkor eléri a célját. A rengeteg munka mindig meghozza a gyümölcsét.” A család időközben egy kisfiúval, Tamással bővült, ekkor már három gyermeküket nevelve építették tovább a jövőt.

Az ideális pince...

Számukra az igazi teret a rendszerváltozás nyitotta meg, ekkor lehetett már igazán szabadon gondolkodni, álmodni. Volt két kis egri pincéjük, de azt látták, hogy ez nem lesz elég. Az Egri Csillagok TSZ eladta néhány ingatlanját, köztük az évtizedek óta üresen álló, infrastruktúra nélküli noszvaji pincéjüket. Bár romos, rettentően elhanyagolt állapotban volt, Vilmos azonnal meglátta benne a nagy lehetőséget és 1992-ben megvásárolták az akkor 1400 négyzetméteres üres pincét. Ezt az évek folyamán több lépésben kibővítették, felszerelték világszínvonalú technológiával, ma már 4200 négyzetméteres, 16 ezer hektoliteres tárolókapacitású pincerendszert rejtene a sziklák. A tömegtermelés helyett a minőségi szőlőtermesztést tűzték ki célul, és a borkészítést is ennek megfelelően irányították, irányítják. Ennek eredményeképpen jöttek a szakmai sikerek, díjak, elismerések, amik sokat jelentettek nekik, visszagazolást kaptak, hogy jó úton járnak. A gazdaság is töretlen fejlődésnek indult.

A nagy cél...

A kitűzött célt mindenképpen el akarták érni. Semmilyen nehézségtől nem hátráltak meg, sok áldozatot hoztak. **A nagy cél egy elismert szőlészeti borászati vállalkozás létrehozása volt,** ami majd gyermekeiknek, unokaiknak is megélhetést fog biztosítani. Mára ez hiánytalanul megvalósult!

Vilmos elégedetten hátradőlhetett volna, gyönyörködhetett volna a szép szőlőültetvényekben, a kiválóan működő pincészetben. Fürödhetett volna a szakmai sikerekben, pihenhetett volna. De nem ezt tette. Soha nem összegzett. Mindig a jövőt építette, mindig szebbet, jobbat, különlegesebbet akart létrehozni, rendíthetetlenül. Az alkotás vágya, élni akarása, élete utolsó percéig elkísérte...